

der har et Kort ved Haanden og vil se, hvorledes disse to Lande ere beliggende for hinanden, og hvorledes det ene danner et Bolværk for det andet, maa jo indrømme, at det har været overmaade vel grundet. Jeg siger kun dette til det ærede Medlem, fordi jeg tror, at hvis ikke det ærede Medlems Forrigthed havde været, havde vi maaste faaet Ministeren med til de 25,000, men det er jo meget naturligt, at han har kølet af, hvor han har troet at skulle mande op. — Jeg har tilladt mig at stille et lille Ændringsforslag udenfor Ændringsforslagslisten. Finantsudvalgets ærede Formand har sagt til mig, at han har givet mig noget paa Hovedet for det Ændringsforslag. Jeg var ikke tilstede, da det var paa Tale, men hvis han har gjort det, var meget ubilligt, overmaade ubilligt. Jeg og mine Meningsfæller have holdt os bestebent tilbage, da de Andre tumlede med de specielle Ændringer, og vi have ikke povet faa godt som under hele Finantsbehandlingen at sige et eneste Ord, og naar jeg idag oplukker min Mund angaaende dette lille Ændringsforslag, er det, fordi den ærede Formand og Kolleger enstemmig have sagt, at jeg maatte gjøre det. Jeg har altsaa stillet det paa den Betingelse, at jeg her gik ind i Salen og motiverede det og hørte den høitærede Minister og vilde da lægge Forslaget i de Herrer's egne Hænder. Naar deres Dvsfører da sagde: Jeg stemmer mod Forslaget, saa vilde jeg tage det tilbage. Det har jeg sagt i Udvalget, og det har jeg udtaalt for de Herrer, at jeg forlangte blot at hørdtale mig om dette Forslag efter at have hørt den høitærede Minister. Jeg skulde da med Glæde tage det tilbage, og saa tror jeg ikke, at de Herrer kunne forlange en større Loyalitet af mig. Med Hensyn til Sagen vilde den høitærede Minister, at jeg skulde høre en Ytring, som han fremsatte om denne Sag, og det var den, at han vilde ikke vige tilbage for at afholde paa forventet Lillægsbevilling saadanne Udgifter, hvis han nærmere efter Indberetning fra sine Autoriteter fandt det nødvendigt. Det giver mig ikke nogen Opmuntring til at tage Forslaget tilbage. Jeg forstaar meget godt, at man kan bevæges til i Løbet af Maret at optage det paa forventet Lillægsbevilling, det have vi mange Vidnesbyrd om; men for at undgaa dette vilde jeg finde det meget bedre at have en Bevilling staaende, som ikke skulde være en Forpligtelse, men kun en Bemyndigelse for den høitærede Minister. Nu hører jeg imidlertid, at den høitærede Minister ikke engang vil have en Bevilling, som staar hen og kunde bruges, naar han vil. Han vil hellere ingen Bevilling have, men tage det paa forventet Lillægsbevilling. Denne Betragtning er imidlertid som konstitutionel taget forskjellig fra min, og det er ingen Anbefaling for mig til at tage Forslaget tilbage. Sagen selv angaar et af de Tilfælde, som ikke saa sjældent eksistere, og som

jeg tror for en ikke ringe Del kunde undgaa, naar den høitærede Minister havde noget raffere Hænder til sin Tjeneste i saadanne Forhold, end han ved mange Leiligheder har, thi, det paaistaar jeg, at der er mange Interesser under den høitærede Minister, der lide ved en altfor langsom Forretningsgang. Naar der i Maaneder ventes paa Indberetninger fra Autoriteter om, at der er Trang til Forbedringer, Trang til Bevillinger, hvis ikke stor Stade skal ske, mener jeg, at den høitærede Minister, der dog har Nogen til sin Tjeneste, maa kunne forlange de fornødne Raad i Tide givne af dem, saaledes at han kunde søge i rette Tid den Bevilling, som han troede, at de Interesser krævede, han som ansvarlig Minister skulde vaage over, men jo mere man kommer til det, at det kan ligesaa godt komme efter Finantsloven som før, jo mere man kommer til det, at hvad der ikke kommer idag, kommer imorgen, desto mere vil det komme til at svæve med Hensyn til mange saadanne Spørgsmaal. Naar ikke blot den høitærede Indenrigsminister, men i det Hele taget Administrationen paalægger samtlige Autoriteter engang for alle, at hvad de have at forelægge i Sessionens Løb, som nødvendig kræver Udgifter i den kommende Sommer, skulde de anvende den fornødne Villiekraft paa at fremsætte saaledes, at han med tilbørlig Omfiat kan kræve Bevillingen i rette Tid, saa blive vi fri for mange Poster paa Lillægsbevillingen, og saa ville mange Interesser blive fremmede med større Hurtighed, end det nu sker. Selve Spørgsmaalet angaar kun Udbringingen paa et Steb ved Houvig af nogle Høfder, anlagte af Staten. Det er ikke Høfderne ved Agger Kanal; thi havde det været dem, havde det været noget Andet, men disse Høfder ligge Syd for Ringkjøbing Fjord, og de ligge ikke under det vestlydske Ministerium. (Ufbrydelse). Jeg mener den ærede Ryskkommission. Derfor er det saadan, at dette Forslag, som for 2—3 Maanedere siden har været klart for alle Andre, finder man nu ikke er kommet videre, end at Ministeriets Konsulent paany er sendt derhen for at undersøge Forholdene, men Havet har taget det Øverste i en 30—40 Mens Længde bort fra disse af Staten byggede Høfder, som staa usikre, naar de ikke faae Udbring. Det er hele Spørgsmaalet. Det andet Spørgsmaal ligger omtrent paa Grændsen mellem Holmslands Klit og Husby Klit og vil kræve en Bevilling til et Dige;

Rettelese.

Sp. 1987, L. 15 f. o.: „nuværende“, læs: „forhenværende“.